

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 240/2017-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. apríla 2017 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti BCI, a. s., Mydlárska 8718/7A, Žilina, zastúpenej Karkó, s. r. o., advokátska kancelária, Sad na Studničkách 1029/32, Žilina, za ktorú koná advokát Mgr. Richard Karkó, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 13 CoKR 41/2016-135 z 26. januára 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti BCI, a. s., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. marca 2017 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti BCI, a. s., Mydlárska 8718/7A, Žilina (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé

súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 13 CoKR 41/2016-135 z 26. januára 2017, ktorou žiada vydať tento nález:

„I. Základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Uznesením Krajského súdu v Žiline zo dňa 26. 01. 2017, č. kon. 13CoKR/41/2016-135 porušené bolo.

II. Ústavný súd Slovenskej republiky Uznesenie Krajského súdu v Žiline zo dňa 26. 01. 2017, č. kon. 13CoKR/41/2016-135 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie.

III. Krajský súd v Žiline je povinný zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia...“

2. Ako vyplynulo zo sťažnosti doručenej ústavnému súdu a z jej príloh, sťažovateľka bola ako žalovaná účastníčkou konania pred Okresným súdom Žilina (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 11 Cbi 7/2014, v ktorom sa proti nej domáhala ako žalobkyňa obchodná spoločnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobkyňa“), určenia, že je veriteľom pohľadávok zapísaných v zozname pohľadávok pod por. č. 47 – 54 uplatnených žalobkyňou ako reštrukturalizačným veriteľom v celkovej výške 5 904,40 € súhrnnou prihláškou nezabezpečených pohľadávok 28. januára 2014 v reštrukturalizačnom konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 3 R 4/2013 proti sťažovateľke ako dlžníkovi. Pod por. č. 47 – 54 boli zapísané pohľadávky v rôznych výškach a s rôznou splatnosťou na základe faktúr č. 20139021, č. 20139036, č. 20139072, č. č. 20139094, č. 20139094, č. 20139102, č. 2019105 a č. 20139106. Žalobkyňa dôvodila tým, že splnila všetky obsahové i formálne náležitosti prihlasovania pohľadávok do reštrukturalizácie. Správca ako dôvod popretia uviedol, že v prihláške nie je uvedená mena prihlásenej pohľadávky, čo spôsobuje jej nepreskúmateľnosť a neurčitosť. Podľa názoru žalobkyne nemal správca právo pohľadávky poprieť, pretože zo sprievodného listu a z príloh k prihláške, v ktorých bola explicitne uvedená mena, bola mena pohľadávky zrejma a označenie meny pohľadávky netvorí základnú náležitosť prihlášky. Okresný súd rozsudkom č. k. 11 Cbi 7/2014-72 z 1. apríla 2016 žalobe v celom rozsahu vyhovel.

3. Uznesením č. k. 11 Cbi 7/2014-85 z 12. mája 2016 okresný súd uložil sťažovateľke zaplatiť Slovenskej republike súdny poplatok za návrh na začatie konania 696,50 € a súdny poplatok za vyhotovenie rovnopisu podaní a ich príloh, ktoré tvoria súdny spis, a rovnopisu podaní a ich príloh doručovaných žalobkyni 3 €. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobkyňa bola oslobodená od poplatku za návrh podľa § 4 ods. 2 písm. r) zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“), a preto, keďže okresný súd žalobe žalobkyne vyhovel, je povinná zaplatiť súdny poplatok sťažovateľka (§ 2 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch). Pri určení výšky súdneho poplatku vychádzal okresný súd z toho, že predmet konania nemožno oceniť peniazmi a jeho sadzba je určená v položke 1 písm. b) sadzobníka súdnych poplatkov sumou 99,50 €. Pretože predmetom konania bolo určenie siedmich popretých pohľadávok, poplatok vyrubený sťažovateľke bol vyčíslený ako sedemnásobok sumy 99,50 €.

4. Sťažovateľka podala proti tomuto uzneseniu odvolanie (avšak iba pokiaľ ide o uloženie povinnosti zaplatiť súdny poplatok za návrh vo výške 696,50 €), ktorým navrhla odvolaciemu súdu uznesenie v napadnutom výroku zmeniť tak, že jej bude uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok iba vo výške 99,50 €. Napadnuté rozhodnutie podľa jej názoru vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, pretože žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala síce určenia viacerých popretých pohľadávok, tieto však zakladali jeden nárok na plnenie v zmysle reštrukturalizačného plánu, a nie viac samostatných nárokov. V konaní nebolo vykonávané samostatné dokazovanie na účely pravosti jednotlivých pohľadávok, a preto i náklady dokazovania nezodpovedajú nákladom na dokazovanie vo viacerých samostatných súdnych konaniach (reálne vznikli štátu náklady iba na jedno konanie). V tejto situácii, keď navyše popretie pohľadávok správcom nebolo svojvoľné a predmetom konania bolo iba právne posúdenie postupu správcu, je určenie súdneho poplatku 7-násobkom sadzby 99,50 € absolútne neprimerané. Podľa uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Obo 70/2009 z 28. januára 2010 je konanie o incidenčnej žalobe z hľadiska určenia výšky súdneho poplatku zo žaloby určovacím sporom s jednotnou výškou súdneho poplatku bez ohľadu na výšku pohľadávky, určenie pravosti ktorej je predmetom konania. Z doterajšej rozhodovacej praxe konkurzných

súdob vyplýva i to, že pri určovaní výšky súdneho poplatku vychádzajú z položky č. 1 písm. b) sadzobníka súdnych poplatkov bez aplikácie poznámky 6 k položke č. 1 a aj pri priznávaní nároku na náhradu trov konania postupujú podľa § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „advokátska tarifa“), t. j. bez ohľadu na výšku pohľadávky a logicky aj počet pohľadávok (napr. rozsudok Okresného súdu Trenčín sp. zn. 36 Cbi 50/2014 z 15. júla 2015, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 14 CoKR 8/2014 z 30. októbra 2014). Ak pre určenie výšky súdneho poplatku v týchto konaniach nie je podstatná výška pohľadávky, nemôže byť podstatný ani počet pohľadávok, určenie pravosti ktorých je predmetom jedného konania.

5. Krajský súd uznesením č. k. 13 CoKR 41/2016-135 z 26. januára 2017 uznesenie okresného súdu v napadnutom výroku ako vecne správne potvrdil.

6. Výrok uznesenia okresného súdu č. k. 11 Cbi 7/2014-85 z 12. mája 2016 o uložení povinnosti sťažovateľke zaplatiť súdny poplatok vo výške 696,50 € v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 13 CoKR 41/2016-135 z 26. januára 2017 nadobudol právoplatnosť 8. februára 2017.

7. Sťažovateľka sťažnosť doručenu ústavnému súdu na porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 13 CoKR 41/2016-135 z 26. januára 2017 odôvodnila tým, že reálne uplatnenie práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa súdna ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a použitie príslušných zákonných ustanovení musí byť realizovaný v súlade s ústavou a základným právom na súdnu ochranu. Ani súdny poplatok nemôže byť účastníkovi konania vyrubený svojvoľne vo výške, ktorá nemá oporu v zákone. Napriek tomu krajský súd takto postupoval a potvrdil rozhodnutie okresného súdu ukladajúce sťažovateľke zaplataenie súdneho poplatku vo výške, ktorá v zákone oporu nemá. Ďalej sťažovateľka zopakovala svoju argumentáciu odôvodňujúcu nesprávne právne posúdenie

veci tak, ako ju uviedla v odvolaní proti uzneseniu okresného súdu. Poukázala i na to, že všetky pohľadávky, ktoré boli predmetom konania, vznikli z titulu zmluvy o dielo č. 24/140111/12-SD-062. Právny názor krajského súdu vo svojich dôsledkoch vedie k absurdnému záveru, podľa ktorého výška súdneho poplatku nie je v incidenčných konaniach obmedzená žiadnou hornou hranicou, čo môže viesť k faktickej likvidácii subjektu, ktorý sa v reštrukturalizácii snaží o ozdravenie. Sťažovateľka poukázala ďalej i na právny názor ústavného súdu vyslovený v uznesení č. k. III. ÚS 534/2011-8 z 13. decembra 2011, z ktorého vyplýva, že jednotnosť rozhodovacej praxe sa musí prejavovať i v jednotnosti kritérií pre výšku súdneho poplatku vyrubovaného za návrh a pre určovanie výšky odmeny advokáta za úkon právnej služby. Pritom aj samotný okresný súd napr. v rozsudku č. k. 11 Cbi 8/2016-143 z 28. júna 2016 priznal odmenu advokáta v incidenčných konaniach za úkon právnej služby ako 1/13 výpočtového základu bez ohľadu na počet pohľadávok, hoci v tom istom konaní vyrubil súdny poplatok za odvolanie ako za podanie šiestich samostatných odvolaní (527 €). Je neudržateľné, aby ten istý konkurzný súd aplikoval rôzne kritériá pri určovaní výšky súdneho poplatku a odmeny advokáta.

II.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

10. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

12. Sťažovateľka namieta porušenie týchto svojich práv:

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

13. Ako vyplýva zo sťažnosti sťažovateľky, k porušeniu týchto jej práv malo dôjsť uznesením krajského súdu č. k. 13 CoKR 41/2016-135 z 26. januára 2017 v dôsledku takého výkladu a aplikácie ustanovení zákona o súdnych poplatkoch, ktorá je ústavne nekonformná.

14. Vo veci sťažovateľky boli aplikované tieto ustanovenia zákona o súdnych poplatkoch:

Podľa § 1 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch súdne poplatky sa vyberajú za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú na návrh a za úkony orgánov štátnej správy súdov a prokuratúry uvedené v sadzobníku súdnych poplatkov a poplatku za výpis z registra trestov, ktorý tvorí prílohu tohto zákona.

Podľa § 2 ods. 1 písm. a) zákona o súdnych poplatkoch poplatníkom je navrhovateľ poplatkového úkonu, ak je podľa sadzobníka ustanovený poplatok z návrhu.

Podľa § 2 ods. 2 prvej vety zákona o súdnych poplatkoch ak je poplatník od poplatku oslobodený a súd jeho žalobe alebo návrhu vyhovel, zaplatí podľa výsledku konania poplatok alebo jeho pomernú časť žalovaný alebo odporca, ak nie je tiež od poplatku oslobodený.

Podľa § 4 ods. 2 písm. r) zákona o súdnych poplatkoch (v znení v čase začatia konania proti sťažovateľke) od poplatku je oslobodený žalobca v konaní o určení popretej pohľadávky podľa osobitného predpisu.

Podľa položky č. 1 písm. b) sadzobníka súdnych poplatkov súdny poplatok zo žaloby alebo z návrhu na začatie konania, ak nie je ustanovená osobitná sadzba ak nemožno predmet konania oceniť peniazmi je 99,50 €.

Podľa poznámky č. 6 k položke č. 1 prvej vety sadzobníka súdnych poplatkov ak je predmetom konania viac nárokov, každý nárok sa spoplatňuje samostatne; to neplatí, ak ide o viac nárokov na peňažné plnenie a sú vyjadrené jednou sumou.

15. Krajský súd sa v uznesení č. k. 13 CoKR 41/2016-135 z 26. januára 2017 nestotožnil s argumentáciou sťažovateľky, že vo veci ide len o jeden nárok, a dospel k záveru, že predmetom konania je určenie právneho dôvodu a výšky viacerých samostatných pohľadávok žalobcu proti žalovanému, pričom tento svoj právny názor odôvodnil tým, že podľa „obsahu... súhrnnej prihlášky sa jedná o samostatné pohľadávky žalobcu voči žalovanému, ktoré vznikli titulom zádržného a boli žalobcom voči žalovanému uplatnené vystavením samostatných faktúr. O tom, že sa jedná o samostatné pohľadávky žalobcu voči žalovanému, svedčí aj postup správkyne, ktorá každú z prihlásených pohľadávok zahrnula do zoznamu prihlášok pod samostatným číslom a každú z týchto pohľadávok samostatne poprela (čl. 52 – 67 spisu). Každá uplatnená pohľadávka tak má samostatný právny základ a výšku, a preto nemôže obstať tvrdenie, že sa jedná len o jeden nárok žalobcu. Krajský súd je tak názoru, že v prejednávanom prípade žalobca uplatnil samostatný návrh na začatie konania, ktorého predmetom je určenie pravosti prihlásenej pohľadávky a ktorý tak pre účely vyrubenia súdneho poplatku je samostatným predmetom konania, z ktorého súd vymeriava súdny poplatok podľa položky 1 písm. b) Sadzobníka

súdnych poplatkov. Priamo z citovanej poznámky č. 6 k položke 1 Sadzobníka súdnych poplatkov vyplýva, že ak je predmetom konania viac nárokov, každý nárok sa spoplatňuje samostatne. V súlade s poznámkou č. 6 k položke 1 Sadzobníka súdnych poplatkov je žalovaný povinný zaplatiť súdny poplatok vo vzťahu ku každému zo žalobcom samostatne uplatnených nárokov, o ktorých bolo rozhodnuté rozsudkom okresného súdu, teda súdny poplatok vo výške zodpovedajúcej násobku počtu pohľadávok, ktorých určenie je predmetom konania a sumy 99,50 € ako sadzby určenej podľa citovanej položky č. 1 písm. Sadzobníka súdnych poplatkov. Žalovanému podľa citovaného ust. § 2 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. vznikla povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podanú žalobu, keďže žalobca bol od poplatku oslobodený, okresný súd jeho žalobe vyhovel a žalovaný od poplatku oslobodený nie je.“.

16. Pokiaľ sťažovateľka v odvolaní poukazovala na to, že štátu vznikli reálne náklady len na jedno súdne konanie a jedného sudcu, a nie na viacero súdnych konaní, krajský súd tento argument v odôvodnení svojho rozhodnutia odmietol s tým, že „pri posudzovaní otázky vzniku a rozsahu poplatkovej povinnosti strany súdneho sporu právna úprava zákona č. 71/1992 Zb. nevychádza z konceptu náhrady reálnych nákladov, ktoré štátu vzniknú v súvislosti s prejednaním jednotlivých súdnych sporov, ale vychádza z princípu stanovenia buď pevne alebo percentuálne určenej výšky súdneho poplatku bez ohľadu na náklady na dané súdne konanie. Krajský súd v tejto súvislosti opakovane poukazuje na poznámku č. 6 položky 1 Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorá výslovne počíta so samostatným spoplatnením každého z uplatnených nárokov v prípade, ak sú tieto nároky predmetom jedného súdneho konania.“. Zároveň krajský súd dodal, že rovnako bez právneho významu sú námietky sťažovateľky v tom smere, že nie je možné od nej požadovať zaplatenie takého vysokého súdneho poplatku v prípade, ak je žalobca od platenia súdneho poplatku oslobodený, pretože „vznik poplatkovej povinnosti sa podľa zákona č. 71/1992 Zb. posudzuje samostatne u každej sporovej strany a skutočnosť, že jedna zo strán sporu je zo zákona osobne od platenia súdnych poplatkov oslobodená, nemá žiaden dopad na vznik a výšku poplatkovej povinnosti druhej sporovej strany“.

17. Krajský súd v odôvodnení uznesenia č. k. 13 CoKR 41/2016-135 z 26. januára 2017 reagoval aj na námietky sťažovateľky týkajúce sa rozhodovacej praxe iných súdov v incidenčných konaniach, ktoré majú predmetnú situáciu, čo sa týka určenia výšky súdneho poplatku, posudzovať odlišne, ako aj na poukaz sťažovateľky na právny názor najvyššieho súdu vyjadrený v uznesení sp. zn. 4 Obo 70/2009 z 28. januára 2010. Tu krajský súd najprv poukázal *„na svoju ustálenú rozhodovaciu prax, napr. rozhodnutie č. k. 13 CoKR/48/2014 dňa 16.12.2014, kde obdobne dospel k záveru o vzniku poplatkovej povinnosti za každý z viacerých samostatne uplatnených nárokov“* a ďalej uviedol: *„Neobstojí ani odkaz žalovaného na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo 70/2009, z ktorého rozhodnutia vyplýva len záver, že konanie o incidenčnej žalobe je pre určenie výšky súdneho poplatku určovacím sporom s jednotnou výškou súdneho poplatku, teda s výškou súdneho poplatku určovanou bez ohľadu na výšku uplatnenej pohľadávky. Toto rozhodnutie však nijakým spôsobom nerieši otázku určovania výšky súdneho poplatku v prípade, ak predmetom súdneho konania je určenie pravosti viacerých samostatne prihlásených pohľadávok, teda prípadu, kedy je predmetom konania viacero samostatných určovacích sporov.“*

18. Ústavný súd uznáva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

19. Ústavný súd s poukazom na obsah citovaného odôvodnenia uznesenia krajského súdu dospel k záveru, že krajský súd dal jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na všetky právne

a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktoré sťažovateľka v konaní nastolila. Uznesenie krajského súdu vysvetlilo, ako krajský súd dospel k záveru o nevyhnutnosti potvrdiť uznesenie okresného súdu a z akých dôvodov krajský súd považoval uznesenie okresného súdu za vecne správne. Odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu preto spĺňa všetky požiadavky vyplývajúce zo základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces vo vzťahu k odôvodneniu súdneho rozhodnutia.

20. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

21. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

22. Ústavný súd považuje za potrebné tiež pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou

inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06).

23. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody. Ústavný súd poukazuje i na skutočnosť, že nie je a ani nemôže byť súdom skutkovým, t. j. jeho úlohou nie je nahrádzať činnosť všeobecných súdov.

24. Zohľadniac dôvody rozhodnutia krajského súdu vo veci sťažovateľky, ústavný súd konštatuje, že rozhodnutie krajského súdu nie je založené na takom výklade aplikovaných ustanovení, ktoré by poprelo ich účel a zmysel.

25. Podstatou veci bolo posúdenie otázky, či predmetom konania, ktorého stranou bola sťažovateľka, bolo rozhodovanie o jedinom nároku (ako to tvrdí sťažovateľka v podstate s poukazom na to, že všetky pohľadávky, ktoré boli predmetom konania, vznikli z titulu zmluvy o dielo č. 24/140111/12-SD-062 a zakladali jeden nárok na plnenie v zmysle reštrukturalizačného plánu), alebo ním bolo viac samostatných nárokov (ako konštatoval krajský súd s poukazom na obsah prihlášky a na to, že boli vystavené samostatné faktúry, pohľadávky boli zahrnuté do zoznamu prihlášok správkyňou pod samostatnými číslami a boli samostatne správkyňou popreté, v dôsledku čoho každá uplatnená pohľadávka má samostatný právny základ a výšku).

26. Pokiaľ krajský súd vec posúdil tak, že predmetom konania bolo viac nárokov, a preto sa každý nárok spoplatňuje samostatne, tento jeho záver nepovažuje ústavný súd

za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, a tak z ústavného hľadiska neospravedlniteľný a neudržateľný. Neobstojí preto názor sťažovateľky, podľa ktorého jej bol súdny poplatok ako strane konania vyrubený svojvoľne vo výške, ktorá nemá oporu v zákone.

27. Navyše, ani ústavný súd sa nestotožnil s názorom sťažovateľky, podľa ktorej má platiť, že ak pre určenie výšky súdneho poplatku v incidenčných konaniach nie je podstatná výška pohľadávky, nemôže byť podstatný ani počet pohľadávok, určenie pravosti ktorých je predmetom jedného konania. Samotný spôsob určenia výpočtu súdneho poplatku, t. j. či sa určuje percentuálnou sadzbou v závislosti od skutočností uvedených v položke č. 1 písm. a) sadzobníka súdnych poplatkov alebo sa určuje podľa položky č. 1 písm. b) sadzobníka súdnych poplatkov pevnou sumou, nemá totiž žiadnu súvislosť s otázkou určenia jeho výšky v závislosti od kumulácie uplatnených nárokov, o ktorej je stanovené v poznámke č. 6 k položke č. 1 sadzobníka súdnych poplatkov, že ak je predmetom konania viac nárokov, každý nárok sa spoplatňuje samostatne.

28. Sťažovateľka v sťažnosti poukázala i na už prv ústavným súdom vyslovený názor týkajúci sa incidenčných konaní v uznesení č. k. III. ÚS 534/2011-8 z 13. decembra 2011. Ústavný súd v tomto rozhodnutí konštatoval, že „jednotnosť rozhodovacej praxe sa musí prejavovať aj v jednote kritérií pre výšku súdneho poplatku vyrubovaného za návrh a pre určovanie výšky odmeny advokáta za vykonanie jedného úkonu právnej služby. Práve z tohto dôvodu bolo judikované, že základ pre výpočet trov právneho zastúpenia sa určuje na základe rovnakých kritérií ako základ pre výpočet súdneho poplatku vyrubovaného vo veci (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 M Cdo 18/2008 z 30. novembra 2009)“. Tento poukaz sťažovateľky je priliehavý, hoci ústavný súd v tejto veci riešil otázku spôsobu výpočtu odmeny advokáta v incidenčnom konaní, t. j. či odmena za jeden úkon právnej služby má byť určovaná v závislosti od hodnoty veci alebo podľa § 11 ods. 1 advokátskej tarify (s čím sa ústavný súd stotožnil). Rovnako sa však tento princíp vzťahuje i na riešenie prípadu, keď je predmetom konania viac nárokov – na účely vyrubenia súdneho poplatku s ohľadom na poznámku 6 k položke č. 1 sadzobníka súdnych poplatkov a na účely výpočtu odmeny advokáta za jeden úkon právnej služby podľa § 13 ods. 3 a 4 advokátskej tarify, podľa ktorého pri spojení dvoch alebo viacerých vecí sa základná sadzba tarifnej odmeny

určenej z tarifnej hodnoty veci s najvyššou hodnotou zvyšuje o tretinu základnej sadzby tarifnej odmeny, ktorá by advokátovi patrila v ostatných spojených veciach (okrem prípadu, ak spojenie vecí na spoločné prerokovanie vyplýva zo zákona, keď sa určí výška tarifnej odmeny podľa veci, ktorej hodnota je najvyššia). Predmetom sťažnosti sťažovateľky bolo však vyrubenie súdneho poplatku, a nie spôsob určenia odmeny advokáta v incidenčnom konaní.

29. Pokiaľ ďalej sťažovateľka argumentuje rozdielnou rozhodovacou praxou rôznych konkurzných súdov (hoci ňou označené rozhodnutia sa týkajú prevažne spôsobu určenia odmeny advokáta v incidenčnom konaní), ústavný súd poukazuje i na to, že nie je orgánom oprávneným zjednocovať právne názory všeobecných súdov (I. ÚS 199/07, II. ÚS 273/08, IV. ÚS 331/09); v konkrétnych prípadoch posudzuje ústavný súd len ich ústavnú akceptovateľnosť (III. ÚS 313/2010). Ako už bolo uvedené, v prípade sťažovateľky dospel ústavný súd k záveru o ústavnej akceptovateľnosti uznesenia krajského súdu č. k. 13 CoKR 41/2016-135 z 26. januára 2017.

30. Na základe toho ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľky na porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 13 CoKR 41/2016-135 z 26. januára 2017 je zjavne neopodstatnená, a preto ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde po jej predbežnom prerokovaní odmietol.

31. Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. apríla 2017